

Arrest

nr. 281 161 van 30 november 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DEBRUYNE
Sint-Michielslaan 65
1040 ETTERBEEK**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 7 september 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 augustus 2022 tot weigering van verblijf (bijlage 48).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 september 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. PARMENTIER, die *loco* advocaat C. DEBRUYNE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 10 oktober 2019 toe op het Belgische grondgebied op basis van een visum type D (student) en werd in het bezit gesteld van een A-kaart die geldig was tot 31 oktober 2021.

1.2. Verzoeker diende op 29 september 2021 een aanvraag in tot vernieuwing van zijn verblijfstitel en werd in afwachting het bezit gesteld van een attest (bijlage 15) dat verlengd werd tot 24 maart 2022.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 4 maart 2022 een beslissing waarbij de aanvraag tot vernieuwing van zijn tijdelijke

verblijfstitel als student wordt geweigerd en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis). Verzoeker werd hiervan op 10 mei 2022 in kennis gesteld.

1.4. Verzoeker diende op 18 maart 2022 een aanvraag in tot het bekomen van een gecombineerde vergunning (*single permit* – bepaalde duur).

1.5. De Vlaamse Overheid leverde op 9 juni 2022 een ontvankelijkheidsmelding af aan de werkgever van verzoeker.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 8 augustus 2022 een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 48). Verzoeker werd hiervan op 11 augustus 2022 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

**BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
(RECTO)**

In uitvoering van artikel 61/25-5, §1 of 61/25-5, §3 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 105/3, § 6 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verblijfsaanvraag ingediend door :

Naam : T.(...) L.(...)

Voorn(a)am(en) : Y.(...)

Nationaliteit : Kameroen

Geboortedatum : (...) Geboorteplaats : (...)

~~Identificatienummer in het Rijksregister : ...~~

Verblijvende te / Verklaart te verblijven te(2) : (...)

wordt om de volgende reden geweigerd:

Artikel 61/25-5, §1, 3° van de wet van 15.12.1980: Betrokkene is op het ogenblik van de indiening van de aanvraag bedoeld in artikel 61/25-1, niet toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk voor een periode die negentig dagen niet overschrijdt overeenkomstig titel I, hoofdstuk II, of voor een periode van meer dan negentig dagen [overeenkomstig titel II, hoofdstukken III en VI].

Betrokkene diende op 18.03.2022 een aanvraag tot het bekomen van een gecombineerde vergunning (Single Permit- bepaalde duur) in vanuit België. De aanvraag werd ontvankelijk verklaard door het gewest op 09.06.2022.

Meneer was in bezit van een A-kaart als student tot 31.10.2021. Hij kreeg daarna in afwachting van de behandeling van zijn hernieuwingsaanvraag als niet-Europese student een voorlopig verblijfsdocument ‘bijlage 15’ van de stad Bergen (Mons). Op datum van 04.03.2022 werd door DVZ een beslissing tot weigering van de hernieuwing van het verblijf als niet-Europese student genomen met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33 bis dd.04.03.2022).

Op het moment van de aanvraag was betrokkene niet langer toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk voor een periode die negentig dagen niet overschrijdt overeenkomstig titel I, hoofdstuk II, of voor een periode van meer dan negentig dagen [overeenkomstig titel II, hoofdstukken III en VI].

Een nieuwe aanvraag tot het bekomen van een gecombineerde vergunning kan enkel ingediend worden vanuit het buitenland. Betrokkene dient gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten genomen op 04.03.2022.

Bijgevolg wordt de aanvraag voor een gecombineerde vergunning geweigerd.

DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS, NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS.

Gedaan te Brussel, op 08.08.2022

Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechtszekerheid en van “*de fundamentele beginselen van het administratief recht*”. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“Het bestreden besluit berust op het beginsel dat tegen verzoeker op 4 maart 2022 een besluit tot afwijzing van zijn aanvraag tot verlenging van zijn verblijfsvergunning voor studenten is genomen en dat hem een bevel tot vertrek is gegeven (bijlage 33 bis dd.04.03.2022).

De wederpartij motiveert haar beslissing immers als volgt:

« (...) ».

Er zij echter op gewezen dat dit besluit pas op 10 mei 2022 ter kennis van de aanvrager is gebracht, d.w.z. 1 maand en 23 dagen na de indiening van de aanvraag voor een gecombineerde vergunning, die door de werkgever op 18 maart 2022 was ingediend! (zie stuk 2).

Artikel 62, lid 3, van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat :

« Zij worden ter kennis van de betrokkenen gebracht die er een afschrift van ontvangen door een van de volgende personen :

1° de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling zich bevindt of zijn gemachtigde;

2° een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken;

3° de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of zijn gemachtigde;

4° een officier van gerechtelijke politie, daaronder mede begrepen de officier van gerechtelijke politie met beperkte bevoegdheid;

5° een politieambtenaar;

6° een ambtenaar van de Administratie der Douanen en Accijnzen;

7° de directeur van de strafinrichting, indien de vreemdeling onder arrest geplaatst is;

8° met de medewerking van de Belgische diplomatieke of consulaire overheid in het buitenland, indien de vreemdeling zich niet op het grondgebied van het Rijk bevindt.

Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf is elke kennisgeving op de verblijfplaats of, in voorkomend geval, de gekozen woonplaats rechtsgeldig gedaan indien ze op een van de volgende manieren uitgevoerd wordt :

1° bij aangetekende brief;

2° per bode, met ontvangstbewijs;

3° per fax, indien de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn advocaat;

4° via elke andere bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad toegelaten wijze waarbij de datum van kennisgeving met zekerheid kan worden vastgesteld ».

In dit artikel wordt uitgelegd hoe de besluiten aan de betrokkenen worden meegedeeld.

Uit de voornaamste beginselen van het bestuursrecht blijkt duidelijk dat de kennisgeving van een bestuurshandeling deze bestuurshandeling tegenstelbaar maakt aan derden.

Met andere woorden, zolang de administratieve handeling niet ter kennis van de burger is gebracht, kan deze hem niet worden tegengeworpen!

De bindende kracht van individuele administratieve handelingen heeft derhalve slechts gevolgen ten aanzien van derden vanaf de kennisgeving van de handeling aan de burger.

Ter herinnering, pas op 10 mei 2022 heeft de gemachtigde van de burgemeester verzoeker in kennis gesteld van de weigering om zijn verblijfsvergunning te verlengen en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op die datum heeft verzoeker dus zijn verblijfsrecht verloren.

Er zij op gewezen dat op de bijlage 15, geldig tot 24 maart 2022, die mijn cliënt bij zijn aanvraag had, duidelijk was vermeld dat (zie stuk 3) :

'(...).'

De aanvrager heeft de aanvraag voor een gecombineerde vergunning echter ingediend op 18 maart 2022.

De redenering dat verzoeker op het ogenblik van de indiening van zijn aanvraag om een gecombineerde vergunning een bevel had gekregen om het grondgebied te verlaten, kan dus niet worden gevolgd!

Er zij immers aan herinnerd dat het de datum van kennisgeving is die de termijn doet ingaan waarbinnen de verzoeker beroep kan instellen.

Het is op deze datum dat de aanvrager kennis krijgt van de administratieve handeling en dat deze handeling tegenstelbaar is aan derden.

Deze beginselen bieden dus rechtszekerheid.

Bijgevolg is de bestreden beschikking rechtens niet juist gemotiveerd en moet het eerste middel als ernstig worden aangemerkt."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 61/25-2, tweede lid en 61/25-5, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker stelt hierbij het volgende:

" - Eerste vestiging

Artikel 4.1 van de RICHTLIJN 2011/98/EU VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD van 13 december 2011 betreffende één enkele aanvraagprocedure voor een gecombineerde vergunning voor onderdanen van derde landen om te verblijven en te werken op het grondgebied van een lidstaat, alsmede

inzake een gemeenschappelijk pakket rechten voor werknemers uit derde landen die legaal in een lidstaat verblijven bepaalt dat :

« Een aanvraag tot verstrekking, wijziging of verlenging van een gecombineerde vergunning wordt via één enkele aanvraagprocedure ingediend. De lidstaten bepalen of aanvragen voor een gecombineerde vergunning moeten worden ingediend door de onderdaan van een derde land of door diens werkgever. De lidstaten kunnen ook besluiten dat een aanvraag naar keuze door een van beide kan worden gedaan. Indien de aanvraag door de onderdaan van een derde land moet worden gedaan, staan de lidstaten toe dat de aanvraag vanuit een derde land wordt ingediend, of, indien het nationale recht daarin voorziet, vanaf het grondgebied van de lidstaat waar de onderdaan van een derde land legaal aanwezig is ».

Volgens de Belgische nationale wetgeving kan een persoon een gecombineerde vergunning aanvragen in België.

Artikel 61/25-2, lid 2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt immers dat :

« De onderdaan van een derde land die toegelaten of gemachtigd is op het grondgebied van het Rijk te verblijven voor een periode die negentig dagen niet overschrijdt overeenkomstig titel I, hoofdstuk II, of voor een periode van meer dan negentig dagen [2 overeenkomstig titel II, hoofdstukken III en VI]2, kan een aanvraag voor een arbeidsvergunning indienen bedoeld in artikel 61/25-1.

Onverminderd de mogelijkheid om aanvullende inlichtingen en documenten te eisen, beslist de minister of zijn gemachtigde onder andere op basis van de documenten en inlichtingen bedoeld in paragraaf 1, tweede lid, 2°, 3° en 6° ».

Titel II, hoofdstuk 3, van bovengenoemde wet bevat de bepalingen die van toepassing zijn op studenten. Dit hoofdstuk 3 heet "STUDENTEN".

Op het moment van indiening van de aanvraag voor de gecombineerde vergunning was de aanvrager toegelaten tot en gemachtigd tot een verblijf van meer dan 90 dagen als student. Hij had een verblijfsvergunning die hem in staat stelde in België te studeren.

Bovendien had hij om verlenging van deze verblijfsvergunning verzocht. Daarom beschikte hij over een geldige bijlage 15, die kon worden verlengd.

Uw Raad heeft reeds bepaald dat:

« 3.2.2. Sur le reste du premier moyen, le Conseil observe que dans l'acte attaqué, la partie défenderesse refuse la demande de permis unique au constat que la partie requérante « [...] n'est pas admis[e] ou autorisé[e] à séjourner dans le Royaume pour une période n'excédant pas nonante jours [conformément au titre I, chapitre II], ou pour une période de plus de nonante jours [conformément au titre I, chapitre III], au moment de l'introduction de sa demande sur le territoire du Royaume » dès lors qu'au moment de l'introduction de sa demande pour l'obtention d'un permis unique, elle était « en possession d'une attestation d'immatriculation valable jusqu'au 09.06.2020 » et n'était dès lors pas encore « admis ou autorisé à un séjour en Belgique ». (CCE, n° 245 718, 8 december 2020 in het geval van X III).

In dit arrest voegt uw Raad hieraan toe dat :

« A cet égard, le Conseil observe que par cette argumentation la partie requérante ne conteste aucunement que lors de l'introduction de sa demande de permis unique elle n'était en tout état de cause pas « admis[e] ou autorisé[e] à séjourner dans le Royaume pour une période n'excédant pas nonante jours conformément au titre I, chapitre II, ou pour une période de plus de nonante jours conformément au titre I, chapitre III. » au sens de l'article 61/25-5, §1, 3° de la loi du 15 décembre 1980. En effet, l'attestation d'immatriculation obtenue suite à sa demande de carte de séjour en qualité « d'autre membre » de la famille d'un citoyen de l'Union en application de l'article 47/1 de la loi du 15 décembre 1980, indépendamment de la question de la légalité du séjour revendiqué, l'a été dans le cadre du Chapitre Ibis du Titre II relatif aux « Dispositions complémentaires et dérogatoires relatives à certaines catégories d'étrangers » et non dans le cadre du Chapitre II « Accès au territoire, court séjour et séjour illégal » ou Chapitre III « Séjour de plus de trois mois » du Titre I « Dispositions générales » de la loi du 15 décembre 1980 comme prévu par l'article 61/25-5, §1, 3° de la même loi. Il s'ensuit que la partie défenderesse a adéquatement et formellement motivé la décision attaquée par les constats qui précèdent. Quant au fait que le premier paragraphe de la motivation est décliné au féminin, le Conseil n'aperçoit pas l'intérêt de la partie requérante à cette argumentation dès lors qu'il s'agit de toute évidence d'une pure erreur matérielle qui n'affecte en rien la teneur de la motivation, la partie requérante étant par ailleurs suffisamment identifiée par le terme « monsieur » qui suit et par la date de validité de son attestation d'immatriculation ». (CCE, n° 245 718, 8 december 2020 in het geval van X III).

Uit dit arrest blijkt duidelijk dat op het tijdstip van de aanvraag moet worden nagegaan of de betrokkene al dan niet een verblijfsvergunning heeft.

Uw raadsman voegt daar in een ander arrest aan toe dat :

« 3.1.3. En l'espèce, le Conseil observe que la décision attaquée est fondée sur le constat que le requérant « n'était pas déjà admis ou autorisé à séjourner dans le Royaume pour une période n'excédant pas nonante jours [conformément au titre I, chapitre II], ou pour une période de plus de nonante jours [conformément au titre I, chapitre III], au moment de l'introduction de sa demande sur le territoire du

Royaume », et que le requérant « n'était en possession d'aucun titre de séjour l'admettant ou l'autorisant au séjour en Belgique au moment de l'introduction de sa demande de Permis unique ».

Cette motivation, qui est conforme au dossier administratif, n'est pas utilement contestée par la partie requérante. En effet, le Conseil observe que le requérant n'est aucunement titulaire d'un titre de séjour, fusse-t-il précaire. L'annexe 35 qui lui a été remise lors de l'introduction d'un recours à l'encontre d'une décision de refus de séjour de plus de trois mois vise uniquement à préserver sa situation au regard de l'article 39/79 de la loi du 15 décembre 1980, en attendant qu'il soit statué sur le recours introduit contre une décision visée au paragraphe 2 de cette disposition, et ne formalise nullement une admission ou une autorisation de séjour de plus de trois mois. Ce document mentionne d'ailleurs expressément que la personne qui l'a reçu « n'est ni admis ni autorisé au séjour mais peut demeurer sur le territoire du Royaume dans l'attente d'une décision du Conseil du Contentieux des Étrangers » (CCE, n° 249 738, 24 februari 2021 in het geval van X / III).

Deze arresten moeten naar analogie op het onderhavige geval worden toegepast.

In het licht van deze elementen lijkt het onbetwistbaar dat verzoekster een verblijfsvergunning had die voldeed aan de wettelijke vereisten en dat het besluit rechtens en feitelijk niet naar behoren is gemotiveerd.

De motivering in bijlage 48 is dus rechtens onjuist en in strijd met artikel 61/25-2, lid 2, van de wet van 15 december 1980.

- Tweede vestiging

In de betrokken beschikking wordt ten onrechte verwezen naar artikel 61/25-5, eerste lid, 3°, van de wet van 15 december 1980.

Artikel 61/25, lid 1, 3° bepaalt evenwel dat :

« de onderdaan van een derde land, wanneer hij op het grondgebied van het Rijk verblijft bij de indiening van de aanvraag bedoeld in artikel 61/25-1, reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk voor een periode die negentig dagen niet overschrijdt overeenkomstig titel I, hoofdstuk II, of voor een periode van meer dan negentig dagen overeenkomstig titel I, hoofdstuk III ».

De wederpartij verwijst aldus naar artikel 61/25-5, eerste lid, 3°, en neemt artikel 61/25-2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 over.

Dit helpt niet om de reden voor het besluit te begrijpen.

Dit is dus in strijd met de wet op de formele motivering en het beginsel van "obscuri libelli".

Het tweede middel is dus eveneens ernstig."

2.2. Het eerste middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van "de fundamentele beginselen van het administratief recht" aangezien hij onvoldoende verduidelijkt welk beginsel hij precies geschonden acht. De middelen zijn evenmin onvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden.

2.3. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden beide door verzoeker aangevoerde middelen hieronder gezamenlijk behandeld.

2.4. Volgens het rechtszekerheidsbeginsel moet de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat die handeling wordt verricht (RvS 22 december 2017, nr. 240.303).

2.5. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 61/25-5, §1, 3°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel schrijft voor dat "(d)e onderdaan van een derde land bedoeld in artikel 61/25-4, wordt gemachtigd om (...) meer dan negentig dagen te verblijven om er te werken" indien hij "bij de indiening van de aanvraag bedoeld in artikel 61/25-1, reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk voor een periode die negentig dagen niet overschrijdt overeenkomstig titel I, hoofdstuk II, of voor een periode van meer dan negentig dagen overeenkomstig titel I, hoofdstuk III."

2.7. Uit het administratief dossier blijkt enerzijds dat verzoeker op 18 maart 2022 bij de Vlaamse Overheid een aanvraag indiende tot het bekomen van een gecombineerde vergunning (*single permit*) toen hij in het bezit was van een attest onder de vorm van een bijlage 15, waarvan de geldigheidsduur werd verlengd tot 24 maart 2022. Anderzijds blijkt dat de verblijfskaart van verzoeker als student slechts geldig was tot 31 oktober 2021 en dat er op 4 maart 2022 beslissingen werden getroffen waarbij de aanvraag tot vernieuwing van zijn tijdelijke verblijfstitel als student werd geweigerd en een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33*bis*) werd afgeleverd.

2.8. Op basis van deze vaststellingen overwoog de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoeker *“(o)p het moment van de aanvraag (...) niet langer toegelaten of gemachtigd (was) tot een verblijf in het Rijk voor een periode die negentig dagen niet overschrijdt overeenkomstig titel I, hoofdstuk II, of voor een periode van meer dan negentig dagen [overeenkomstig titel II, hoofdstukken III en VI]”*. Na het aanwenden van de toepasselijk geachte wetsbepaling concludeerde de gemachtigde van de staatssecretaris dat *“(e)en nieuwe aanvraag tot het bekomen van een gecombineerde vergunning (...) enkel ingediend (kan) worden vanuit het buitenland. Betrokkene dient gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten genomen op 04.03.2022. Bijgevolg wordt de aanvraag voor een gecombineerde vergunning geweigerd.”*

2.9. In een tweede onderdeel van zijn tweede middel wijst verzoeker erop dat de bestreden beslissing een materiële misslag bevat wat de precieze wetsbepaling betreft die te dezen op hem van toepassing is. De bestreden beslissing verwijst inderdaad naar artikel 61/25-5, §1, 3°, van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op een situatie waarin de vreemdeling een arbeidsvergunning (arbeidskaart) heeft aangevraagd, terwijl verzoeker een gecombineerde vergunning (*single permit*) heeft aangevraagd. Eén en ander zou tot gevolg hebben dat verzoeker onder het regime van afdeling 1 in plaats van het regime van afdeling 2 van hoofdstuk VII*bis* van Titel II van de vreemdelingenwet zou vallen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt echter vast dat deze materiële misslag geen invloed heeft op de geldigheid van de bestreden beslissing. Beide regimes zijn nagenoeg gelijklopend en er wordt telkens verwezen naar een ‘aanvraag overeenkomstig artikel 61/25-1 van de vreemdelingenwet’. In de beslissing wordt bovendien weliswaar de onjuiste wetsbepaling vermeld, maar worden de (correcte) verblijfssituaties uit titel I, hoofdstuk II en titel II, hoofdstukken III en VI van de vreemdelingenwet opgesomd. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij enige belangenschade zou hebben geleden door deze onjuiste vermelding.

2.10. Verzoeker betoogt in zijn eerste middel dat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 4 maart 2022 waarbij de aanvraag tot vernieuwing van zijn tijdelijke verblijfstitel als student werd geweigerd en van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33*bis*) hem slechts op 10 mei 2022 ter kennis werd gebracht, terwijl hij zijn aanvraag voor een *single permit* reeds op 18 maart 2022 had ingediend. Deze situatie heeft geen uitstaans met de tegenstelbaarheid aan derden aangezien verzoeker bezwaarlijk als een derde wordt beschouwd in zijn betrekkingen met het bestuur ingevolge zijn hernieuwingsaanvraag. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de laattijdige kennisgeving de rechtsgeldigheid of de wettigheid van de toenmalige beslissing of de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 48) geenszins aantast.

Verzoeker citeert in zijn eerste middel de wijzen van kennisgeving uit artikel 62, §3, van de vreemdelingenwet. De Raad is niet bij machte om na te gaan waarom de kennisgeving van de eerdere beslissing waarbij de aanvraag tot vernieuwing van zijn tijdelijke verblijfstitel als student werd geweigerd en van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33*bis*), die niet het voorwerp uitmaakt van onderhavige vordering, meer dan twee maanden op zich liet wachten. De beslissing van 4 maart 2022 tot weigering van de hernieuwing van het verblijf als student werd trouwens niet aangevochten, waardoor de wettigheid ervan niet langer kan worden betwist.

2.11. In zijn middel vermeldt verzoeker artikel 4.1 van de richtlijn 2011/98/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 betreffende één enkele aanvraagprocedure voor een gecombineerde vergunning voor onderdanen van derde landen om te verblijven en te werken op het grondgebied van een lidstaat, alsmede inzake een gemeenschappelijk pakket rechten voor werknemers uit derde landen die legaal in een lidstaat verblijven (hierna: de richtlijn 2011/98/EU), maar hij maakt niet aannemelijk dat deze bepaling niet deugdelijk in de Belgische wetgeving zou zijn omgezet waardoor hij zich hier niet rechtstreeks kan op beroepen. Onze wetgeving voorziet immers de mogelijkheid om een gecombineerde vergunning vanop het Belgische grondgebied aan te vragen. Verzoeker kan evenwel niet dienstig voorhouden dat het attest (bijlage 15), dat zijn verblijf voorlopig dekte in afwachting van een beslissing aangaande de hernieuwing van zijn A-kaart, zou overeenstemmen met een kort verblijf, zoals bedoeld in

Titel I, hoofdstuk II van de vreemdelingenwet of met een verblijf van meer dan negentig dagen als student of onderzoeker (Titel II, hoofdstuk III of hoofdstuk VI) die door de Belgische wetgeving als voorwaarde wordt gesteld. Verzoeker voldeed dus op het moment van de indiening van zijn aanvraag op 18 maart 2022 niet aan de voorwaarden om - overeenkomstig artikel 61/25-1 *juncto* artikel 61/25-2, §2, van de vreemdelingenwet - een gecombineerde vergunning vanop het Belgische grondgebied ("*in het Rijk*") te kunnen aanvragen. Het recht op verblijf van meer dan negentig dagen van verzoeker (in zijn hoedanigheid als student) kwam immers reeds op 31 oktober 2021 ten einde en was dus op 18 maart 2022 niet langer geldig. Daarbij komt dat de gemachtigde van de staatssecretaris reeds op 4 maart 2022 een weigeringsbeslissing had genomen en een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33*bis*) had afgeleverd, die weliswaar nog niet aan verzoeker ter kennis waren gebracht. Verzoeker kan in geen geval worden bijgetreden waar hij stelt dat hij bij de indiening van zijn aanvraag op 18 maart 2022 over een verblijfsvergunning beschikte die aan de wettelijke voorwaarden voldeed, zoals hij in zijn tweede middel beweert. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij poneert dat de bestreden beslissing rehtens niet juist zou zijn gemotiveerd.

2.12. Verzoeker citeert in een eerste onderdeel van zijn tweede middel een aantal uittreksels uit Franstalige arresten van de Raad. De verwijzing naar deze arresten is vooreerst weinig dienstig, aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Vervolgens dringt zich de vaststelling op dat de geciteerde arresten niet het standpunt van verzoeker, doch dit van de gemachtigde van de staatssecretaris, bevestigen. Ook in de aangehaalde gevallen beschikte de betrokkene niet over de vereiste verblijfstitel om een aanvraag vanop het Belgische grondgebied te kunnen indienen, waardoor het beroep werd verworpen.

2.13. Verzoeker heeft geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 61/25-2, tweede lid en/of artikel 61/25-5, 3°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en/of juridische overwegingen of dat deze niet voorzienbaar was. Er blijkt geen motiveringsgebrek of een schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

Beide aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN